

Prædiken til Skærtorsdag

Matt. 26, 17-30

Det hellige måltid!

Der er en ny kirke ved Aalborg, hvor de har et alterbord, som, selvom jeg kun har set det på et billede, vækker noget godt, et lille smil og en tanke, der er til at begribe!

Det er et alterbord, hvor der er dækket op med tallerkener. Smukke, kongelige, musselmalede tallerkener!

Der er sikkert 12 tallerkener. Så det er på én gang en markering af det måltid, vi ser for os i dag, Jesus der spiser sammen med sine nærmeste, og så et fint dansk middagsbord.

Der er også et andet billede, en stump af fortællingen om Laura, i det lille hus på prærien, hvor Laura køber porcelæns tallerkener hos købmanden. Hun har sikkert slidt og slæbt for pengene og vil overraske sin mor. Selvfølgelig bliver hun hånet i butikken, det gør hun altid. De plejer vel også at bruge trætallerkener eller tin, men nu skal de altså have fine blomstrede porcelænstallerkener.

Fru Nelson kan altid slukke glæden. "Det er for fint til jer, de går i stykker!" Men Lauras mor kan vække den igen, og hun glæder sig og siger, at det fineste, hun kan forestille sig, det er en familie, der sidder sammen ved et bord og spiser, så hvordan kan noget blive

for fint til det?

Med et alter i en kirke med kongeligt dansk porcelæn har man villet skabe en forbindelse mellem det hellige måltid, og det måltid vi deler hjemme ved vores eget bord. Det sted hvor kærligheden bor, der spiser vi sammen og deler livet.

Hvad kom først? Jeg tror, nadvermåltidet kom først, og siden har vi udviklet en form, hvor vi skal sidde sammen, gøre os umage med bord, mad og med den samtale, som hører med!

Vores danske middagsbord kommer af fortællingen om Jesu bordfællesskab med de mange, han mødte.

Nadverfællesskabet i kirken kommer af Jesu åbne bordfællesskab, men er senere blevet omgærdet med en del mystik.

Der er meget bagage med op gennem historien, og selv om det ikke alt sammen har nogen betydning i dag, så hænger meget af det ved. For mange er nadver det rene hokus pokus!

Det er blevet vores trylleformular, men det er latin, og det er de ord, præsten sagde ved indstiftelsen af nadveren: Hoc est corpus Jesu Christi. Dette er Jesu Kristi legeme!

Det er ikke enkelt at begribe sammenhæ-

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

gen mellem det, vi siger, og det der sker! Måske har I hørt et barn spørge: ”Er det blod?” og vi bryder den højtidelige stilhed og siger: ”Drik bare, det er saftevand!”

Mange betydninger klinger med, og det er forskelligt, hvad der betyder mest for os.

Vi kan få brug for at have Jesus med i maven, hvis vi står alene, og noget er svært! Dette er mit legeme!

Vi kan have brug for fællesskabet langs bordet, at være sammen, lige her, med hinanden.

Nogen må altid tænke på dem, som engang spiste med, hjemme ved middagsbordet og her ved nadverbordet. For dem bliver den åbne cirkel det væsentlige, ringen sluttes helt ude på kirkegården.

Min yndlingsfortælling har jeg fra Jørgen Kjærgaard. Han fortæller om en tidlig sommormorgen i Vor Frue kirke i Århus. En morgen hvor menigheden sov. Kun en student, en enkelt hattedame og så spritteren ude fra Klostertorv, var til gudstjeneste. De mødtes ved nadverbordet, og idet studenten ser, at hattedamen er dronning Margrethe, går rækkevidden af det store fællesskab op for ham.

Her kan vi mødes, her er alle lige, vi modtager det samme brød og har del i det samme fællesskab og, når alt kommer til alt, nøjagtig den samme drøm om et liv og det samme håb for en god udgang af dette liv. Et ønske om at høre med i et fællesskab der rækker ud over det, vi selv magter, som jo ikke altid er et smukt bord med musselmalet porcelæn og muntert fællesskab, men kan være så meget andet.

Lige her må både tolder og synder, dronning

og gadedreng få del i det samme fællesskab. Et fællesskab som er i det enklest mulige symbol, så lidt brød og vin så vi kun kan smage!

Men et fællesskab der peger frem imod et gensyn med Guds søn, Jesus Kristus. Han lover jo, at vi engang skal drikke ny vin, sammen med ham, i hans faders rige!

Et fællesskab der peger ud af kirken og hjem til bordet og det nære fællesskab, ikke kun det i familien, men alle de fællesskaber hvor vi spiser sammen og deler livet.

Der er ikke så mange musselmaledede tallerkener, men der er uendeligt meget godt fællesskab, hvor Jesu navn nævnes og andre hvor det blot leves.

Jesus går mod sin død. Det gør vi alle, men vi går ikke alene og ikke uden håb om, at der bag det hele er en kærlighed, som rækker langt ud over det, vi kan formå, et fællesskab som vil favne enhver af os, fylde os med det vi har brug for: kærlighed, fornemmelsen af at høre med og være til, og det som kunne føre til den næste prædiken, tilgivelse for alt det som aldrig blev, som det skulle.

Jesus spiste sammen med alle slags mennesker, han åbnede bordfællesskabet, så det omfattede alle, der ville tage imod. Vi har gjort det til et ritual for enkelhedens skyld, men i ritualet ligger et ønske om at være fællesskab og tage imod kærligheden, som den kommer til os i Jesus Kristus.

Lov og tak og evig ære være dig hvor Gud, Far, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver en sand treenig Gud højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen

Ruth Folmersen

Gettrup – Hurup

Salmer:

12, 456, 192, 459, 476, 458